

<i>preek</i>	24 mei 2026 (Pinksteren)
<i>thema</i>	God, ik adem om van U te zingen
<i>tekst</i>	Handelingen 2:2: Plotseling klonk er uit de hemel een geluid als van een hevige windvlaag, dat het huis waar ze zich bevonden geheel vulde.
liturgie:	
<i>gebed</i>	In mijn twijfels, mijn verdriet, in mijn falen ontbreekt U niet (Opwekking 807) U bent een Vader die zingt en juicht over ons (Opwekking 846)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>lezen Handelingen 2:1-6</i>	
<i>preek</i>	Het leven kan soms kwetsbaar en onzeker zijn (Opwekking 883)
<i>gebed</i>	God, ik adem om van U te zingen (Opwekking 734, naar Psalm 145)
<i>kinderen komen terug</i>	kinderlied: Het brandt en het schijnt (Trinity: Vlammetje)
<i>avondmaalsviering</i>	luisterlied: Wij nemen aan de tafel plaats (Sela: Samen eten wij)
<i>zegen</i>	Heer, U bent goed en uw liefde en trouw zijn voor eeuwig (Opwekking 668)

Ik heb me goed voorbereid op deze dienst: ik heb een opblaasolifantje gekocht.

Als gezin hebben we wel wat met olifanten. We vonden het mooi om ze te zien, gewoon in de vrije natuur, in Afrika. Het was soms gevaarlijk, bijvoorbeeld die keer dat we met de auto midden tussen een groep olifanten belandden: er waren wat kleine olifantjes bij, heel leuk, maar vader en moeder olifant maakten dreigende geluiden en dreigende bewegingen en dat was minder leuk. Gelukkig konden we wegkomen voordat de olifanten echt in de aanval gingen.

Over een opblaasolifantje heb ik in onze tijd in Afrika vaak een verhaaltje verteld aan onze kinderen. Maar wat heeft zo'n opblaasolifantje nou te maken met Pinksteren?

Laten we eerst maar eens iets gaan lezen over het Pinksterfeest. Het was eeuwenlang een oogstfeest geweest: de oogst was binnen en iedereen was daar dankbaar voor. Maar na de hemelvaart van Jezus krijgt het Pinksterfeest een andere betekenis.

In Handelingen 2 (vers 1-6) lezen we:

Toen de dag van het Pinksterfeest aanbrak waren ze allen bij elkaar. Plotseling klonk er uit de hemel een geluid als van een hevige windvlaag, dat het huis waar ze zich bevonden geheel vulde. Er verschenen aan hen een soort vlammen, die zich als vuurtongen verspreidden en zich op ieder van hen neerzetten, en allen werden vervuld van de heilige Geest en begonnen op luide toon te spreken in vreemde talen, zoals hun door de Geest werd ingegeven.

In Jeruzalem woonden destijds vrome Joden, die afkomstig waren uit ieder volk op aarde. Toen het geluid weerklonk, dromden ze samen en ze raakten geheel in verwarring doordat iedereen hen in zijn eigen taal hoorde spreken.

Een paar dingen vallen vooral op.

Dat er een soort van vlammen zijn. Moet je je voorstellen dat dat hier *nu* zou gebeuren: dat iedereen een soort van vlammetje boven z'n hoofd heeft, net of je een kaars bent die aangestoken is. Wouw zeg! Dan kun je bij de ander zien dat 'ie de Geest ontvangen heeft!

Verder valt op dat iedereen hard begint te praten. Moet je je toch voorstellen dat dat hier *nu* zou gebeuren: dan kom ik er niet meer bovenuit, hoe goed de geluidsversterking ook is.

En daarbij komt nog dat er heel veel mensen toestromen die allemaal hun eigen taal horen spreken. Wat zou het handig zijn als dat hier *nu* gebeurde: dan kan iedereen alles volgen wat gezegd wordt zonder dat er een tolk nodig is. Geweldig!

Dat vooral valt op.

Maar dat geluid: net of het heel hard waaide ...

Ik heb het eigenlijk altijd gezien als een soort van opmaat naar het echte. Een soort van sirene die gaat loeien waardoor iedereen komt kijken wat *daar* toch aan de hand is. En dan word je vervolgens getraakteerd op vlammetjes, op door elkaar pratende mensen, op aanbidding in je eigen taal.

Juist over die stormwind wil ik het vandaag hebben.

Er valt geen *vuur* uit de hemel, geen *bliksem*, waardoor iedereen wordt aangestoken. Nee, het lijkt of er een *storm* uit de hemel komt, een windvlaag die het hele huis vult. Die storm vult niet alleen het hele huis; die windvlaag vult iedereen in het huis met de heilige Geest.

En zo kom ik uit bij dit opblaasolifantje.

Als zo'n olifantje opgeblazen is, ziet hij er goed uit.

Hoe komt dat? Dat heb je te danken aan de adem die erin geblazen is. Die *adem* zie je niet. Maar het *resultaat* zie je wel: kijk maar: dit olifantje is lekker vol, het zit goed in z'n vel.

Eigenlijk is dat het allermooiste van Pinksteren: mensen die positief in het leven staan en daar God voor danken. Zoiets als waar je in Handelingen 2 over leest: dat iedereen enthousiast spreekt over de geweldige dingen die God doet.

Alleen: er kan lekkage optreden.

Stel je voor dat dit opblaasolifantje gaat lopen en dan in een doorn trapt. Of iemand prikt dit opblaasolifantje met iets scherp. Dan loopt alle adem weg uit het beestje. Er blijft bijna niks van over. Er moet een plakker over het lek. En dan moet het beestje weer opgeblazen worden.

Zo gaat het ook met christenen.

Na Handelingen 2 lees je over allerlei problemen tussen christenen. Bijvoorbeeld: een echtpaar dat graag alle eer krijgt voor hun royale gift aan de kerk maar daarbij liegt (Handelingen 5). Of: dat de ene groep in de gemeente zich beklaagt omdat de andere groep wordt voorgetrokken (Handelingen 6).

Na Handelingen 2 lees je ook over een hard optreden tegen christenen waarbij sommigen worden bedreigd en anderen zelfs worden vermoord (Handelingen 4 en 7).

Je moet dus niet verbaasd zijn dat het ook bij ons fout gaat.

Dat je risico's neemt in je leven (bijvoorbeeld dat je alleen maar bezig met werken en dat dat voor jou het één en het al is, of dat je eens een kijkje neemt op een pornosite en van het één in het ander verval, of dat je begint te gokken, of dat je experimenteert met partydrugs, of dat je veel te veel drinkt) met als gevolg dat alle kracht van de Geest uit je wegstroomt.

Of dat de één zich zo negatief gedraagt tegenover de ander, dat alle Geest uit je wegvloeit zodat je net zo slap wordt als dit olifantje als alle lucht eruit is en je het niet meer ziet zitten met de kerk en het misschien zelfs niet meer ziet zitten met God.

We hebben herstel nodig: een God die onze verwondingen ziet en ons geneest, en ons opnieuw zijn Geest inblaast.

Je kunt ook poreus worden.

Zoals dat bij dit opblaasolifantje kan gebeuren. Hij is opgeblazen maar als hij zo een tijdje staat, loopt 'ie zachtjes leeg. Je hebt het eerst nauwelijks in de gaten want heel lang lijkt het nog wel wat maar op den duur kun je het echt zien: hij loopt leeg! er moet weer lucht bij.

Dat geldt ook voor ons.

In de Bijbel lees je voorbeelden van mensen die nog maar net christen zijn maar bij wie het helemaal fout dreigt te gaan. Denk maar aan Korinte waar de christenen helemaal trots zijn op zich zelf: kijk ons toch eens! Maar volgens Paulus is hun geloof beneden de maat (1 Korintiërs 3). Denk ook aan Efeze waar ze ooit *top*christenen waren maar nu geweldig tegenvallen en door Christus worden aangesproken: 'Doe weer als vroeger!' (Openbaring 2).

In ons eigen leven kan dat ook spelen: dat geloof een sleur wordt, iets is wat gewoon is, iets in de marge van je leven. Dat je geen oog meer hebt voor God die zo geweldig is maar dat je vooral let op anderen (en je aan die anderen stoort) en dat je vooral denkt aan jezelf ('als *ik* maar aan mijn trekken kom').

We hebben een aansporing nodig, nieuwe geestkracht; het moet ons steeds opnieuw ingeblazen worden. Op eigen kracht redden we het niet maar door Gods Geest zijn we sterk en kunnen we het leven aan.

Dat is de les van het opblaasolifantje.